

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΦΤΩΧΗ ΚΑΡΔΙΑ!

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

ΟΤΑΝ ήμουν ακόμη στην διεύθυνσι του Ταχυδρομείου στο Παρίσι, εργαζόταν στο τμήμα του μαζί με καμιά δεκαριά κορίτσια, όλες νέες 18 έως 25 ετών και νόστιμες, και μια γεροντοκόρη. Μόνο εκείνη δεν ήταν νέα. Την έλεγαν Ντενίς Ρισσάρ και ήταν σχεδόν σαραντάρα.

Δεν ήταν άσχημη, όχι. Είχε ωραία μαλλιά και γεμάτα λάμψη μάτια. Το σώμα της μόνο ήταν κάπως άκομφο και άχαρο.

Παρ' όλη την ηλικία της, είχε μείνει άγνη, άφελής και γεμάτη όνειρα και αυταπάτες. Στη ζωή της δεν είχε γνωρίσει ούτε το παραμικρότερο ειδύλλιο, ούτε την πιο άσημαντη έρωτική περιπέτεια. Κανείς άνδρας δεν την είχε ξεχωρίσει, κανείς δεν την είχε αγαπήσει, κανείς ποτέ δεν της είχε ψιθυρίσει τις μαγικές εκείνες λέξεις που γεμίζουν ευτυχία την ύπαρξί μας.

— Γιατί να μην αγαπηθώ κι' εγώ; έλεγε συχνά. Τί έχω κάνει για να υποφέρω τόσο;... Μήπως η καρδιά μου δεν είναι έτοιμη να παραδοθώ σ' εκείνον που θά μ' αγαπήσει;...

Και ένοιωθε κανείς ότι κάθε βράδυ έβλεπε με τρόπο να φεύγουν μιά-μιά ή ημέρες και να χάνονται παίρνοντας μαζί τους ή κάθε μιά κι' ένα κομμάτι από την νεότητά της.

Γύρω της, δίπλα της, μέσα στο ίδιο γραφείο, ή συναδέλφισσές της, όλες τους, άλλες νόστιμες και άλλες όχι, μα χωρίς κακία όμως, χαριεντιζόντουσαν με την Ντενίς και την επείραζαν για την φρονιμάδα της και για την άρετή της.

Όλες είχαν άρραβωνιαστικούς ή φίλους, οι όποιοι τους έστελναν γράμματα κι' έρχόντουσαν και τις έπαιρναν το βράδυ μόλις σχολνούσαν. Συχνά μιλούσαν μεταξύ τους για τους έρωτές των και άράδιαζαν την ευτυχία τους σάν νάθελαν να συναγωνισθούν.

Τότε ή Ντενίς σταματούσε τή δουλειά της και άκουγε με μιά άπληστη περιέργεια.

Όταν το βράδυ, τή στιγμή της έξόδου, έκαναν την τουαλέττα τους και κατακόκκινες, γεμάτες άνυπομονησία, έσπευδαν πρὸς τὸν νέο που θά τις παρέσυρε στο κατάλληλο για τρυφερές έκμυστηρεύσεις ήμίφως, ή καυμένη ή γεροντοκόρη, με τὰ δάχτυλα σφιγμένα, με τὸ πρόσωπο κατακίτρινο, τις εκύτταζε σάν άποβλακωμένη.

* * *

Ξαφνικά ένα πρωί ή Ντενίς, ή όποια διαρκῶς φορούσε μαύρα, έφθασε στο γραφείο φορώντας ένα φόρεμα άνοιχτόχρωμο. Όλοι και όλες έμειναν κατάπληκτοι. Έν τούτοις και τή φορά αυτή την επείραζαν:

— Η Ντενίς θάχη κάποιον ειδύλλιο, είπαν. Αυτό είνε, ή Ντενίς έχει φίλο.

Εκείνη έκοκκίνισε και καθῶς ή άλλες την επείραζαν με τις έρωτήσεις τους, ώμολόγησε στο τέλος ότι είχε άρραβωνια-

γος που έβγαине εκείνη τή στιγμή από τὸ ξενοδοχείο. Ο κύριος είχε άσπρα μαλλιά και ή κυρία ήταν μιά ήλικιωμένη Άγγλίδα, ντυμένη ιδιότροπα σάν την βασιλομήτορα της Άγγλίας. Ήταν ο λόρδος και ή λαίδη Νόρφολκ!

Ο Μόργκαν την είχε πάθει! Γύρισε καταντροπιασμένος στη γυναίκα του και τής διηγήθηκε τή συμφορά του.

— Μά μη σέ νοιάζει... επρόσθεσε χαμογελώντας. Κανείς δεν μπορεί ώστόσο να γελάση τὸν άνδρα σου. Έβγαλα ως δολάμια δίπλα στην ψεύτικη λαίδη Νόρφολκ όχι τὸ άληθινὸ κολλιέ, αλλά την άπομίμησι, τὸ ψεύτικο. Όσο τώρα για την αξία τὸ ψεύτικου, την πληρώθηκα με τις δυὸ χιλιάδες δολάρια που πήρα πάνω για τὰ δαχτυλίδια!...

— Ανόητε! τὸ φώναζε τότε ή γυναίκα του. Τὰ δολάρια που μᾶς έδωσαν είνε ψεύτικα!

— Διάβολε! έκανε χλωμιάζοντας ο Μόργκαν. Μοῦ την έφεραν!

Κι' από τότε δεν ξανατόλμησε να κάνη τὸν ξευπνο.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΚΕΝΝΕΝΤΥ

στη την προηγούμενη μέρα. Έκτοτε μᾶς παρουσιαζόταν κάθε μέρα πιὸ μεταμορφωμένη.

Όπως και ή συνάδελφοί της έτσι κι' εκείνη άρχισε να μιλάη για κείνον που άγαπούσε. Και στην έξομολόγησι όμως της ευτυχίας της ακόμη ήταν πάντοτε συνεσταλμένη και μετριόφρων.

— Ω, δεν είνε πλούσιος, έλεγε, ούτε ωραίος, ούτε και πολὺ κομψός, αλλά έμένα μου άρέσει έτσι όπως είνε. Είνε τριανταοχτὼ χρόνων κι' έχει μάτια γαλανά, πολὺ γλυκά και χέρια κάτασπρα.

Επειτα σιγά-σιγά άρχισε να μᾶς εμπιστεύεται διάφορες λεπτομέρειες με ύφος παιδικίστικο. Ήταν λογιστής και τὸν έλεγαν Παῦλο. Ήταν τύπος οικογενειάρχου... Του άρεσε μάλιστα μετά τὸ δείπνο να καπνίζει πίπα...

Και κάπου - κάπου ή καυμένη έψιθύριζε χαμηλά, πολὺ χαμηλόφωνα, σάν να φοβόταν μήπως έξοργίση την Μοίρα, αλλά και με μιά θέρη που την μετεμόρφωνε:

— Α!... Άν μπορούσαμε ν' άποχτήσουμε παιδιά.

Ο άρραβωνιαστικός της ώστόσο δεν έρχόταν ποτέ να την περιμένη στην έξοδο τὸ γραφείου. Μά λάθαινε ταχτικά γράμματά του που είχαν μέσα λουλούδια ξεραμένα και τὰ όποια φιλούσε κρυφά.

Τέλος μιά μέρα μᾶς άφησε, λέγοντάς μας ότι σέ οχτὼ μέρες παντρευόταν. Ο γάμος, μᾶς είπε, θά γινόταν σέ κάποια έπαρχία, στο σπίτι μερικῶν συγγενῶν της.

Επέρασαν μερικές έβδομάδες. Την είχαμε σχεδόν ξεχάσει.

Ένα βράδυ όμως, καθῶς έμπαινα στὸν κήπο τὸ Λουξεμβούργου, διέκρινα εκεί κοντά στην «Κρήνη τῶν Μεδίκων» μιά γυναίκα να κάθεται σ' ένα πάγκο ή όποια μου φάνηκε πολὺ γνωστή. Επλησίασα και άνεγνώρισα την Ντενίς Ρισσάρ. Ήταν μόνη. Μόλις με άνεγνώρισε έφάνηκε σάν να τρώμαζε και έκανε να φύγη.

— Καλημέρα, μαντάμ, τής είπα. Χαίρω πολὺ που σᾶς βλέπω... Τί κάνει ο σύζυγός σας;

Χωρίς να μου άπαντήση, έσήκωσε τὰ χέρια της κι' έσκέπασε μ' αυτά τὸ πρόσωπό της. Τὰ κύτταξα καλά και είδα πὸς δεν φορούσε θέρα. Ένοιωσα μιά στενοχώρια καταλαβαίνοντας πὸς είχα κάνει κάποια γκάφα.

— Συγχωρήστε με, τής είπα, μήπως σᾶς συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Όχι δεν είνε αυτό που νομίζετε, μου φώναζε με μισοπνιγμένη φωνή.

Εκούνησε άρνητικά τὸ κεφάλι της και ξέσπασε σέ λυγμούς.

Και άποτόμως εκάρφωσε επάνω μου τὰ τρομαγμένα μάτια της και μου είπε με φωνή λαχανιασμένη:

— Όχι... όχι... δεν μπορούσα πειά να ζω εκεί μαζί σας, ανάμεσα σέ κείνα τὰ κορίτσια που είνε ώμορφα, που είνε κομψά, που άγαπιούνται... ενώ εγώ είμαι κατάμονη... χωρίς άγάπη... χωρίς ν' άκούω ποτέ μιά λέξι τρυφερή... χωρίς ειδύλλιο, χωρίς τίποτε... όχι, δεν μπορούσα να άνθέξω πειά... Υπέφερα πολὺ... Και τότε επενόησα ένα ψέμα... τότε σᾶς είπα πὸς... άρραβωνιάστηκα.

Εσκέπασε πάλι, ή καυμένη τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της. Τί μπορούσα να τής πῶ... Ένοιωσα πόσο περιττή, πόσο ένοχλητική ήταν ή παρουσία μου, κι' άπομακρύνθηκα.

Εκατάλαβα πειά όλη την θλιβερή έρωτική κωμωδία που είχε επινοήσει νὰ μᾶς και για τὸν εαυτὸ της... τὸν άνύπαρχτο μνηστήρα που είχε πλάσει με τή φαντασία της... τὰ γράμματα με τὰ λουλούδια που ή ίδια έστελνε στὸν εαυτὸ της, για να μᾶς κάνη να πιστεύουμε την ιστορία της και να ξεγελιέται και ή ίδια.

Την καυμένη!...

PIERRE NEZELOF

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήναι.